

Lângă cine stai pe bancă?

Interviu cu Rut Bândilă

Nu cu mult timp în urmă am dus vestea bună a Nașterii Domnului Isus și celor din orașul nostru. Ai participat și tu? Ai fost la colindă?

În ziua de 24 decembrie, fiind la serviciu, am ajuns acasă atât de obosită încât nu se mai înțelegea nimeni cu mine. Mi-a trecut prin minte să nu mai merg anul acesta cu colinda dar un gând nu-mi dădea pace: “Chiar de Crăciun, acasă?!” M-am odihnit aproximativ o oră și jumătate

și am fost trezită de colindători. Era trupa lui Emi Goicovici. După ce aceștia au plecat, m-am îmbrăcat și eu și am plecat să-i întâlnesc pe tinerii de la biserica noastră. Era ora 22 și ei colindau prin micro V; am continuat să ducem vestea bună a Nașterii Mântuitorului până spre dimineață.

A doua seară m-am bucurat foarte mult pentru că am putut să merg la colindă cu grupa de copii. Am fost impresionată de cei mai mici: Cristi Popa, Delia Potcovaru, Teodora Tomoni, care au stat cu noi până la sfârșitul colindului (aprox ora 2) deși era foarte frig, și să văd bucuria de pe fețele lor. Mi se întâmplă uneori să fiu întrebată la sfârșitul vreunui program la biserică: “Ce a fost cu tine în seara asta? Ești obosită? Nu te simți bine?” Această întrebare m-a făcut să fiu mai atentă la modul în care mă manifest, la atitudinea mea. Poate, venind de la serviciu direct la biserică sunt uneori mai obosită și nu reușesc să-mi manifest bucuria de a sta în prezența lui Dumnezeu. Chiar și pe Mess mi-am pus motto-ul “Mă bucur de fiecare clipă ce o trăiesc, chiar dacă nu zâmbesc mereu”, pentru ca cei care mă cunosc să înțeleagă că sunt bucuroasă și mulțumită chiar dacă nu o arăt întotdeauna.

De când a apărut în viața ta această atitudine de mulțumire?

Nu pot spune că am fost totdeauna așa. Schimbarea asta a fost produsă aproximativ acum doi ani, când m-ați provocat să scriu, de Ziua Mulțumirii, un articol pentru revistă. Tocmai atunci citeam despre o persoană care a hotărât să se așeze pe genunchi și să spună: “Doamne Îți mulțumesc pentru..., Îți mulțumesc pentru..., Îți mulțumesc!”, chiar dacă până atunci nu a fost obișnuită să facă acest lucru. La un moment dat și-a dat seama că mulțumirea ei nu mai era doar de pe buze ci venea din inimă și astfel a renunțat la modul de închinare de dinainte: “Doamne dă-mi, Doamne fă-mi.” Pe mine m-a impresionat exemplul acesta și am început să-l aplic în viața mea. La început l-am aplicat cu privire la serviciul meu. Până la sfârșitul anului 2007 nu am putut spune din toată inima “Doamne Îți mulțumesc pentru serviciul meu”. Anul acesta (2008) l-am simțit ca un an binecuvântat în viața de zi cu zi atât la serviciu, cât și în familie, chiar dacă nu

am fost lipsită de încercări și pot spune că Dumnezeu m-a ajutat să spun din toată inima “Îți mulțumesc pentru serviciul meu!”

Spuneai ceva și despre încercări...

O încercare grea prin care am trecut ca familie a fost operația lui Eunice. Trebuia să treacă printr-o anestezie generală și nu știam cum va fi după. Fiind nemântuită, mi-a fost puțin teamă. O vedeam tensionată. Cu o zi înainte de operația ei, eram la serviciu și așteptam un mesaj de la cineva. Când a sunat telefonul am început să citesc mesajul și mi-au dat lacrimile văzând că este de la Eunice. Spunea: “Vă mulțumesc dintr-o inimă sinceră, smerită pentru toată dragostea voastră de frați; v-am avut cu inima aproape de mine și v-am simțit iubirea chiar dacă sunteți departe. Vă mulțumesc pentru tot sprijinul, pentru toate sfaturile oferite cu căldura sufletului, pentru grijă și pentru rugăciunile în care mă purtați. Pentru încurajări și pentru timpul de care am avut parte datorită vouă, frații mei. Vă iubesc și iertați-mă dacă uneori nu m-am comportat cum trebuie. Dumnezeu să vă binecuvinteze!” Mi-am dat seama că în viața ei se produsese o schimbare; atunci, sau mai demult... După acest mesaj am simțit că totul va fi bine.

De multe ori au fost situații în familie în care a sunat telefonul: accident, boală... La noi în familie, când se întâmplă ceva, toată lumea trebuie să afle. Chiar și Rebeca, deși este nepocăită, postește. Sunt momentele în care pot spune că ne unim foarte mult spiritual chiar dacă suntem departe unul de celălalt. În ziua accidentului Danei și a lui Cornelius a sunat din nou telefonul; știam că plecaseră de la noi foarte obosiți, după o nuntă. Cu 20 de km înainte de a ajunge la Arad, au ațipit și au intrat într-un cap de pod. Deși toată mașina a fost distrusă, ei nu au avut nimic. A fost o minune! Deși a fost o situație grea pentru noi ca familie, Dumnezeu ne-a arătat încă o dată că este cu noi și ne protejează chiar și când suntem în prăpastie, poate la un pas de moarte.

Cum este să fii înconjurată de atâția frați și surori?

Pot spune că e o provocare: unul e trist, altul e bucuros în același timp; nu știi cu care să simți. Când cineva trece printr-o încercare în familia noastră e o unitate atât de frumoasă și o legătură așa de deosebită. Nu știu cum este în alte familii, dar în a noastră, Dumnezeu a pus o dragoste deosebită unul pentru altul. Chiar dacă frații cei mai mari s-au căsătorit, totuși simt cu noi și îi interesează orice aspect din viața noastră. Dana și Cornelius ne vizitează și ei destul de des, iar vara când veneau la noi și ieșeam împreună cu toată familia la picnic Cornelius se amuza și spunea că se simte ca în tabără. Nu pot spune că am momente de plictiseală în viață: ai cu cine să te joci, ai cu cine să te certți... În urmă cu doi ani am fost singură și nu mi-a plăcut. Fiind nou angajată am fost trimisă la specializare la Predeal iar în acest timp toată familia mea era plecată în Spania. Mă sunau și îmi povesteau: “Suntem toți la fotbal, suntem toți la plajă, suntem toți la kebab.” Mă bucuram așa de mult pentru ei, dar mie îmi era atât de greu să suport că nu sunt acolo. Mă întorsesem acasă și nu mai aveam poftă de mâncare, de la serviciu mă întorceam tristă; fiind vară prietenii mei din oraș erau plecați, așa că mă simțeam ca și când aș fi fost pedepsită.

Ca frați am fost învățați să împărțim tot ceea ce aveam. Dacă uneori ne certam sau ne băteam trebuia nu doar să ne cerem iertare ci să ne și pupăm, iar asta era foarte greu. Lucrul acesta ne-a ajutat încă de mici să ne apropiem foarte mult. Părinții noștri sunt o prezență plăcută în viața noastră pentru că au încercat să ne transmită totdeauna dragostea lor, chiar și când eram pedepsiți.

De la părinții noștri am învățat să ne iubim. Ei sunt un exemplu de dragoste și de ascultare unul față de altul și față de Dumnezeu. Nu ne-au spus: “Trebuie să-L iubiți pe Dumnezeu” ci “Trebuie să ascultați de Dumnezeu!” Nu poți să ascuți de cineva cu adevărat dacă nu iubești acea persoană și dacă nu o cunoști. Chiar dacă Rebeca nu e încă mântuită, noi credem că Dumnezeu are un plan și pentru ea. A ferit-o din atâtea accidente, în care ea nu a pățit mai nimic, deși mașina a fost distrusă. Dacă până nu demult spunea că tot ceea ce are, are prin puterile ei, acum recunoaște că numai Dumnezeu a ajutat-o. Mi se pare o realizare acest lucru și ne rugăm pentru ea în continuare.

Tu cum ai ajuns să te pocăiești și să-L cunoști pe Domnul?

Îmi aduc aminte că mergeam împreună cu Dana, sora mea, la biserica veche de pe Popa Șapcă. Nu comunicam prea bine cu ceilalți, deoarece aveam impresia că ei se cunosc mai de demult și mai bine, dar eram foarte atentă la cum gândesc ceilalți, ce fac, ce atitudini au. În timpul adolescenței, îmi plăcea să particip la toate programele dar joia întârziam la rugăciune, deoarece scăpam târziu de la școală. Într-o duminică dupămiază, dorind să ajung la timp la biserică am alergat de la autobuz și am reușit să găsesc un loc în primul rând la balcon. În acea seară a predicat Bodi Caius. Când a provocat biserica la cercetare, deși nu am reținut prea mult din mesaj, am înțeles că Dumnezeu mă iubește chiar dacă sunt mare sau mic, păcătos sau mai puțin păcătos, și că am nevoie să mă ierte. Am spus: “Doamne, iartă-mă și pe mine!” Nu pot să spun exact ce am simțit atunci, dar a fost în inima mea o pace și o bucurie de nedescris încât atunci când ne-a provocat să ridicăm mâna, am fost foarte hotărâtă. Apoi la sfârșit ne-am rugat împreună. Am plecat acasă hotărâtă să le spun părinților că m-am predat și de acum doresc să le spun și celorlalți despre Dumnezeu. Mergeam singură, pe jos, și deși era noapte mă simțeam atât de protejată. Ajunsă acasă am sta de vorbă cu tata, iar a doua zi la școală deja am privit lucrurile altfel - totul mi se părea atât de frumos în viață. În acea vreme urma să se deschidă Centrul Creștin Betleem și am hotărât să slujesc acolo la grupa de preșcolari fiind și eu “mică”. Îmi amintesc ce emoții am avut când am predat prima cântare: “Cine a creat?”. Când am ajuns în fața copiilor am uitat semnele. Nu m-am botezat imediat deoarece nu m-au lăsat părinții, pentru că au considerat că sunt foarte tânără și nu cumva să iau o decizie în pripă, iar apoi să iau alte decizii greșite. Am spus: “Doamne Tu știi dorința mea, dar consider că ceea ce părinții mă învață este corect și mai aștept un timp, în care Te rog să-mi vorbești.” În clasa a X-a, când a venit Daniel Costuț profesor de religie, modul lui de abordare a Cuvântului îmi plăcea foarte mult. Deși ora de religie era la 7 dimineața, mergeam de fiecare dată cu plăcere. Aveam un coleg în bloc pe care îl rugam să mă însoțească pentru a nu merge singură. În schimb, eu îi dădeam teme.

La vârsta de 17 ani, m-am hotărât să mă botez. Nu am regretat niciodată. Și acum le spun celor din jur, mai ales celor necredincioși, că cea mai mare realizare a mea nu este pe plan profesional, ci bucuria că sunt mântuită.

Cum L-ai simțit pe Dumnezeu lângă tine până acum?

A fost lângă mine totdeauna, dar au fost momente în care poate nu L-am înțeles. Acum, pot mărturisi că în fiecare zi Îl simt, în fiecare zi am momente în care mă cercetează. Toate problemele și situațiile prin care am trecut au fost biruite prin faptul că El a fost lângă mine. Majoritatea lucrurilor din viața mea sunt minuni. De când lucrez, nu mai am atât de mult timp să petrec în prezența lui Dumnezeu, dar m-am rugat ca asta să nu-mi afecteze relația cu El. Cred că El a hotărât să-mi vorbească și în timpul serviciului.

Apoi momentele de la Masa Domnului, pentru mine sunt momente de cer. Îmi place să nu mă uit în jur, să închid ochii și să-L văd pe El în mijlocul nostru. Îl rog să nu iau cina până simt prezența Lui în viața mea, și atunci simt fiorul Duhului Sfânt. Sunt lucruri pe care le simt! Cred că fiecare, în relația noastră cu Dumnezeu percepem într-un anumit fel lucrurile, de multe ori diferit de a celorlalți. Nu am cuvinte să-I mulțumesc pentru cât de mult îmi arată că e lângă mine în fiecare zi. Cele mai frumoase momente ale părtășiei mele cu Dumnezeu sunt atunci când mă rog pe genunchi; încep prin a-I mulțumi și-I mulțumesc pentru atât de multe lucruri, încât uneori îmi rămâne destul de puțin timp să-I cer; dar El cunoaște totul. Sunt așa binecuvântată că îmi răspunde și dorințelor nerostite. Numai după ce mi le împlinește, îmi aduc aminte când numai îmi trecea prin gând, dacă...

În urmă cu câțiva ani mă întorceam de la biserică și treceam pe lângă BRD (eram studentă la Finanțe - Bănci). Mi-am spus: "Doamne, oare ar fi posibil, după ce termin eu facultatea la distanță să mă angajez aici?" Nici nu terminasem facultatea când mama a aflat că sunt posturi la BRD. Cineva care lucra acolo i-a sugerat să-mi depun CV-ul acolo. Am fost chemată la interviu la Sibiu. Eram stresată; nu aveam cultură în privința domeniului, nu aveam studii terminate, nu aveam experiență... Niciodată nu am mers la un examen fără să citesc din Biblie și fără să cer ajutorul Domnului. Am deschis Biblia la Proverbe 3:3,4. Cuvintele care m-au încurajat au fost "și astfel vei căpăta trecere înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor." Acum aveam nevoie de "trecere" înaintea oamenilor. Ajunsă acolo m-am rugat: "Doamne, te rog să-mi alungi emoțiile și să-mi dai curaj. În rest, făcă-se voia Ta. Dacă slujba aceasta mă va îndepărta de Tine, mai bine să nu o primesc!" După ce m-am prezentat, psihologul m-a întrebat direct: "Ești pocăită?" Am răspuns "Da!" A continuat interviul, iar la sfârșit mi s-a spus că voi primi rezultatul acasă. După două săptămâni, rezultatul a venit favorabil. Mi-am dat seama că Dumnezeu mi-a împlinit o dorință pe care o avusesem doar în gând.

Poți să ne spui câteva bucurii avute în anul 2008?

Un lucru pentru care mă bucur nespun de mult, este mașina. Mi-am dorit-o de mult timp deoarece fiind fată și având serviciul departe de casă, mergând și la Centru în micro VII, îmi era teamă să nu mă urmărească cineva. Totuși mă rugam să o primesc doar atunci când pot să renunț la ea și să știu să o dau când cineva are nevoie de ea. Și... El mi-a dat mașina. Este folosită de cei din familie, ba chiar am reușit să o dau și unor persoane din afara familiei. Am primit mașina în momentul în care am fost pregătită să o apreciez atât cât trebuie: o necesitate, nu un lux.

Altă bucurie a fost tabăra în Grecia cu tinerii. Înainte de tabără am fost foarte solicitată (program lung la serviciu, nunta unui frate de-al meu) de aceea m-am rugat: "Doamne, dă-mi un loc unde să mă pot simți bine, să mă odihnesc și care să mă surprindă plăcut." Nu am fost impresionată de faptul că era altă țară, ci mai ales de atmosfera creată. Am fost uimită să descopăr cât de bine mă simțeam cu voi ca și echipă. O surpriză a fost pentru mine faptul că am ajuns și în Thesaloniki. Consider că a fost un har, deoarece inițial această vizită nu era în program.

Alte bucurii pe plan spiritual au fost ieșirile în misiune cu corul și ieșirea de la Clopotiva cu grupa de copii, ocazii foarte frumoase de a-L lăuda pe Domnul.

Ce îți dorești în 2009?

Rugăciunea mea este: "Păstrează-mi conștiința curată și atentă la șoapta Duhului Sfânt." Mi-am dat seama că dacă nu sunt atentă, îmi încarc mintea cu foarte multe lucruri de nimic.

Acest gând m-a cercetat la revelion la Diana Chiș, când împreună cu tinerii de la Timișoara am discutat despre faptul că suntem “bombardați” de păcat prin mass-media în fiecare zi.

De asemenea doresc să îmi termin masteratul și să trec cu bine de examenul de dizertație din luna martie. Aș fi mulțumitoare dacă v-ați ruga pentru mine. Știu că și în timpul facultății au fost persoane care s-au rugat pentru mine deși nu am fost trecută niciodată în calendarul de rugăciune. Este atât de frumos să afli că ai fost binecuvântată pentru că te-a mai susținut cineva înaintea lui Dumnezeu.

Îmi mai doresc ca în acest an să am mai mult timp pentru studiul Bibliei și memorarea ei. Îmi place să merg înaintea Lui, ca înaintea unui Dumnezeu al promisiunilor împlinite.

Pentru biserică mi-aș dori ca închinarea să nu fie un moment de plictiseală ci unul pe care să-l dorim. Aș vrea să văd că biserica prin închinare crește în înviore, nu adoarme. Aceasta ține nu doar de cel din față, ci de atitudinea fiecăruia. Cred că atunci biserica ar fi mai plină și joia seara.

Ai vreo cântare preferată?

Îmi place cântarea “Te-am ales.” Nu e meritul meu că sunt iubită de Dumnezeu. Nu am nici un drept să fiu atât de binecuvântată, atât de ocrotită. Îmi plac de asemenea foarte mult cântările lui Adi Gliga; sunt de cercetare, de mulțumire pentru ceea ce face Dumnezeu dintr-un păcătos; și asta am fost fiecare.

Dar un verset preferat?

1 Petru 5:7 a fost motto-ul meu mult timp. Mi-a fost destul de greu ca după ce Îi dădeam Lui îngrijorările mele, să nu le mai iau înapoi. M-am rugat, iar El mi-a dat puterea de a mă încrede pe deplin în promisiunea Lui. Când am avut examenul la Școala de Șoferi, m-am rugat Domnului să mă ajute să iau 23 de puncte la sală. Când se citeau rezultatele aveam emoții tot mai mari. Totuși știam că “celui neprihănit i se împlinește dorința”. Când am auzit numele meu și punctajul obținut, mi-au dat lacrimile și nu am putut decât să-I mulțumesc pentru o nouă rugăciune ascultată.

Pentru anul acesta mi-am ales Proverbe 16:3. Mi-am făcut anumite planuri și știu că nu le voi putea duce la sfârșit decât cu ajutorul Domnului.

Ce mai face Adiță?

În ultimul timp este foarte mult schimbat în bine. Într-o discuție, mi-a spus că cel mai bun prieten al lui este Dumnezeu. Cred că acolo, fiind lipsit de anturaj și de lucrurile care îl despărțeau de Dumnezeu, s-a apropiat mai mult de El.

Interviu realizat de Emanuel & Liliana Popa